

M.G. LEONARD & SAM SEDGMAN

DADER
OP HET
SPOOR

De
JUWELLEN
DIEF

ILLUSTRATIES DOOR
Elisa Paganelli

M.G. LEONARD EN SAM SEDGMAN

De
JUWELLEN
DIEF

MET ILLUSTRATIES VAN
Elisa Paganelli

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Voor drie generaties Sparlings, John, Sam en Seb,
en voor Arthur.
– M.G. Leonard

Voor mijn ouders, die me liefdevol steunen bij
alles wat ik doe.
– Sam Sedgman

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Adventures on Trains: The Highland Falcon Thief*

Verschenen bij Macmillan Children's Books

© 2020 M.G. Leonard en Sem Sedgman

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marce Noordenbos

Omslagafbeelding en illustraties: Elisa Paganelli

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4933 7 (e-book 978 90 261 4934 4)

NUR 282, 283

INSTAPPEN!

Alexander Beck haalde een balpen uit de zak van zijn gele windjack. Hij liet hem behendig om zijn wijsvinger draaien tot de punt omlaagwees, en begon te tekenen in de kantlijn van de krant die opgevouwen op tafel lag. De zorgrimpeltjes in zijn vaders voorhoofd maakten hem zenuwachtig.

Colin Beck legde met een gefrustreerde zucht het sportkatern van de krant neer en wees op de stationsklok. 'Hij zei dat hij ons hier om vijf uur zou ontmoeten. We zitten in het cafeetje dat je broer noemde; het is vijf uur.' Hij keek naar de krioelende menigte in de stationshal. 'Waar ís-ie dan, Bev?'

'Maak je niet zo druk, schat.' Beverly Beck wees haar echtgenoot op vriendelijke toon terecht. 'Daar krijg je maagpijn van.' Ze legde een hand op zijn mouw. 'Ben komt zo.'

Er kwam een wiebeltje in de lijn die Alexander aan het tekenen was toen hij opkeek naar het gezicht van zijn moeder. Ze zag er moe uit. Ze verdronk in zijn vaders blauwe houtje-touwtjejas, maar ze was zo zwanger dat haar buik er aan de voorkant uitpuilde. Niemand had aan Alexander gevraagd of hij een zusje wilde – hij kreeg er eentje, of hij het nou leuk vond of niet. Hij legde zijn pen neer. ‘Mam, ik wil niet mee met oom Ben. Ik wil bij jou blijven, ik hou niet van treinen. Treinen zijn saai.’

‘Ik weet het, snoes’ – ze leunde naar voren om door zijn haar te woelen – ‘maar het is goed voor je om wat tijd door te brengen met je oom. Het is een interessante man.’

Alex trok een gezicht. Als een volwassene zei dat iets goed voor je was, betekende dat altijd dat het saai was, of goor, of allebei.

‘Anders hang je maar rond in de wachtkamer van een ziekenhuis, en dat is geen plek om de laatste dagen van de zomervakantie door te brengen.’ Ze gaf een klopje op zijn hand. ‘En misschien wordt het wel leuk.’

‘Echt niet.’ Alex keek door het glazen dak van het station omhoog naar een bewolkte lucht. Hij wilde niet worden weggestuurd op een treinreis met een rare oom die hij verder alleen met Kerstmis zag.

Er zat een soort wit raster onder de hoge bakstenen bogen van station King’s Cross, waardoor de binnenkant van het station aanvoelde als een bijenkorf, met alle drukke reizigers als bijen. Mensen met tassen en koffers haastten zich in een wervelende wirwar langs elkaar heen. Naast een metalen krantenrek stond een man die

kranten uitdeelde aan de voorbijgangers. Toen een vrouw in een mantelpakje een krant van de verkoper meegraste en hem onder haar arm stak om in de trein te lezen, kon Alex net de kop lezen: JUWELENDIEF SLAAT WEER TOE. Twee duiven waggelden met opgeblazen borst naar hem toe, pikkend naar de grond.

Colin Beck schopte naar ze. ‘Ga weg,’ gromde hij. ‘On-gedierte.’

Alex keek zijn vader fronsend aan, waarna hij een stuk van zijn half opgegeten broodje ham scheurde en onder tafel dook om het naar de verschrikte vogels te gooien. De duiven grepen het stuk brood beet en begonnen een touwtrekwedstrijd.

Twee sportschoenen, van donkergrijs suède met drie witte strepen, bleven naast de tafel staan. Alex zag een kastanjebruine broek met visgraatpatroon en een keurige vouw in beide pijpen. Dat kon maar één iemand zijn. De metalen poten van zijn moeders stoel schraapten over de betonnen vloer toen ze opstond.

‘Ben!’ riep ze uit, terwijl ze om de tafel heen waggelde en haar armen om haar oudere broer heen sloeg.

‘Voorzichtig, Bev, je gooit me nog omver.’ Oom Ben zette zijn versleten koffer neer, legde zijn paraplu erop en omhelsde haar. ‘Hoe gaat het, lieverd? Alles goed?’

‘Ja,’ antwoordde zijn moeder, met een snelle blik op Alex. ‘Prima.’

‘Benjamin, goed om je te zien.’ Alex’ vader stond op, greep de hand van oom Ben beet en schudde hem. ‘We waarderen het dat je dit wilt doen, heel erg.’

Alex keek van zijn oom naar zijn vader. Oom Ben bestond uit rechte lijnen. Hij was mager, had keurig geknipt steil haar en droeg een bril met een dik schildpadmontuur. Zijn beige regenjas en mosterdkleurige trui pasten netjes bij zijn broek en schoenen. Alex' vader daarentegen was een warboel van cirkels. Zijn vriendelijke ronde gezicht werd omkranst door een peper-en-zoutkleurige bos haar met bovenop een kale kruin. Zijn schouders kromden zich naar voren en zijn overhangende buik werd nog eens benadrukt doordat zijn donkerblauwe ruitjesoverhemd zat ingestopt in zijn kakibroek met de bruine riem.

Oom Ben wendde zich met twinkelende ogen tot Alex. 'Het wordt tijd dat ik mijn neef beter leer kennen.' Hij stak Alex zijn hand toe. 'Je bent gegroeid sinds Kerstmis, Alexander. Kijk je uit naar ons stoomtreinavontuur?'

Alex schudde de hand van zijn oom en knikte, maar hij ging geen 'ja' zeggen, want dat zou een leugen zijn. Een reis helemaal naar Schotland en terug met de traagste trein ter wereld

samen met zijn rare oom was in zijn ogen niet bepaald een avontuur.

‘Weet je zeker dat het goed is dat Alex met je mee-gaat?’ vroeg zijn moeder. Ze pakte Alex’ rugzak en hing hem over zijn schouder. ‘Ik heb gezegd dat hij je niet mag storen als je moet werken.’

Oom Ben schreef artikelen over reizen en hij was er-mee akkoord gegaan dat Alex met hem mee zou komen op een werktrip, terwijl Beverly naar het ziekenhuis ging om te bevallen.

‘Absoluut. Maak je om ons geen zorgen.’ Oom Ben legde voorzichtig een hand op de buik van zijn zus. ‘Zorg jij nou maar dat deze baby gezond en wel op de wereld komt. Wanneer we over vier dagen terug zijn, verwacht ik dat jullie ons met z’n drietjes op station Paddington komen begroeten.’

‘Ja.’ Alex knikte verwoed. Zijn mond bewoog, maar er kwamen geen andere woorden uit.

‘Het komt allemaal goed, Alex,’ zei zijn moeder zacht.

Ze boog zich naar hem toe en legde een hand tegen zijn wang. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken. Je vader zal goed op me passen.’ Ze maakte het zilveren kettinkje los dat ze om haar nek droeg. ‘Hier, neem opa’s christoffel maar mee als amulet. De patroonheilige van de reizigers zal je beschermen op je reis.’

Alex nam de zilveren munt tussen zijn duim en wijs-vinger. Hij voelde de afbeelding van Sint-Christoffel, met een staf in zijn hand en een kind op zijn schouders. ‘Maar als jij hem nou nodig hebt?’

‘Je kunt hem aan me teruggeven als je weer thuis bent.’ Ze hing het kettinkje om zijn nek en frunnikte wat aan zijn jack om de capuchon onder de banden van zijn rugzak vandaan te halen. Ze woelde met haar vingers door zijn lichtblonde haar. ‘Je gaat je goed gedragen bij je oom, hè?’

‘Ja, mam.’

‘Welke route neemt de Hooglanden-expres, Benjamin?’ vroeg zijn vader.

‘We reizen langs de oostkust naar het noorden tot kasteel Balmoral, waar we morgen stoppen voor de lunch, en gaan vervolgens met een grote bocht door Schotland en dan aan de westkant weer omlaag.’

Alex’ vader knikte. ‘Ze zijn in Crewe al dagen bezig met de versieringen. Het station zag er indrukwekkend uit toen we vanochtend de trein hierheen namen.’

‘Ik verwacht een heleboel ceremonieel vertoon.’ Oom Ben knipoogde naar Alex. ‘Dit wordt een reis om de rest van je leven niet meer te vergeten.’

‘Je boft dat je met dit reisje mee mag, jongen.’ Alex’ vader klopte hem op zijn schouder. ‘Ik herinner me nog dat ik als kind naar de Hooglanden-expres zwaaide wanneer hij door Crewe kwam. Wat een prachtlocomotief.’

‘Ik zal je missen.’ Alex’ moeder omhelsde hem. ‘Goed naar je oom luisteren, en we zien elkaar over vier dagen weer.’

‘We gaan het reuze naar ons zin hebben.’ Oom Ben tilde zijn koffer op, hing zijn paraplu aan zijn arm en nam Alex bij de hand. ‘Goed, we moeten ervandoor. Anders missen we onze trein nog.’

Alex probeerde nog iets te zeggen. Het voelde niet als een goed afscheid. Zijn ouders stapten achteruit en zwaaiden glimlachend, terwijl oom Ben hem met zich meevoerde de stationshal door. Hij zag zijn vader beschermend een arm om zijn moeder heen slaan. Ze draaiden zich om, liepen de menigte in en waren zomaar verdwenen.

'Je hebt je kaartje nodig.' Oom Ben liet Alex' hand los en rommelde in de zak van zijn regenjas.

Alex liet zijn blik over de menigte dwalen, op zoek naar een glimp van zijn ouders, maar hij zag alleen de nietszeggende gezichten van vreemden. Hij voelde zich hol vanbinnen. Oom Ben drukte een witte rechthoek in zijn hand.

'Ben je er klaar voor, Alexander?' Zijn stem had een zachte klank, net als die van Alex' moeder.

Alex wierp een laatste blik over zijn schouder, keek toen omhoog naar zijn oom en knikte. 'Ik ben er klaar voor.'

Bij de ingang naar het perron had zich een grote groep mensen verzameld die elkaar verdrongen voor de beste plek. 'We gaan niet blijven

treuzelen op de rode loper,' zei oom Ben, terwijl hij eropaf beende. 'Dat laten we over aan degenen die ervan houden om in de schijnwerpers te staan.'

Met een gevoel van paniek keek Alex omlaag naar zijn gele jack en vaalblauwe spijkerbroek. Hij had niet echt kleren aan om over een rode loper te lopen.

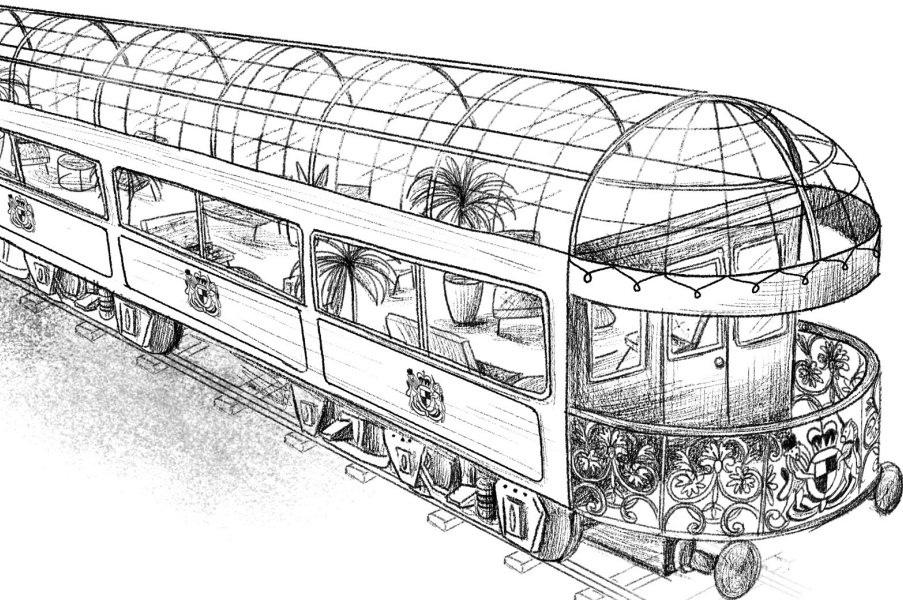
'Mag ik uw vervoersbewijs zien?' zei een beambte in uniform. Alex hield het witte kaartje omhoog waar zijn naam op stond. Camera's flitsten en de beambte glimlachte. 'Welkom, Alexander Beck, op de laatste rit van de Hooglanden-expres.'

DE HOOGLANDEN-EXPRES

Het eerste wat Alex zag, was een soort glinsterende kas op wielen. De onderste helft van de wagon was van gelakt hout, en de bovenste helft bestond uit fonkelende rechthoeken van glas die op hun plek werden gehouden door goudkleurige metalen stangen die in een boog over de wagon heen liepen. Achter het glas zag hij

weelderig groene tropische planten.

‘Welke trein heeft er nou een kas?’

‘Dat is een panoramawagen,’ antwoordde oom Ben grijnzend. ‘Om het landschap te bewonderen. Terwijl we over het spoor tuffen, kunnen we daar het platteland in zijn late zomerpracht bewonderen of genieten van het uitzicht op de Noordzee. Misschien vangen we zelfs een glimp op van de kraak.’

‘Kraken bestaan niet.’ Alex geloofde niet in reuzeninkt-vissen en andere zeemonsters. Hij was bijna twaalf.

‘Niet? Dan kun je als het donker wordt op een van de banken gaan liggen en omhoogkijken naar de sterren.’

Er klonk een kreet. Alex draaide zich om en zag een vrouw in een hemelsblauwe jurk over de rode looper paraderen. Ze keek over haar schouder naar de camera’s, haar rode lippen getuit, en lachend om niets wierp ze haar hoofd in haar nek.

Alex hapte naar adem. ‘Emma Wilson! Wat doet zij hier?’

Maar oom Ben beende zonder antwoord te geven bij de rode looper vandaan.

‘Emma Wilson is beroemd!’ Alex ging op een holletje zijn oom achterna. ‘Ze is een filmster.’

‘Emma Wilson is een van de gasten,’ zei oom Ben. ‘Ze maakt deel uit van de grote tournee.’

‘Gaat Emma Wilson met ons mee op de trein? Gaaf!’ Alex popelde om het aan Dan te vertellen, zijn beste vriend. Die zou van jaloezie zijn eigen tong inslikken, want hij was hartstikke verliefd op Emma Wilson. ‘Wat

gebeurt er op een grote tournee, oom Ben? Wat gaan we doen?’

‘We reizen, eten en slapen in een van de schitterendste treinen die ooit zijn gebouwd. Zonder problemen te veroorzaken. We mogen van geluk spreken dat we niemand zijn. Niemanden hebben geen officiële verplichtingen. Het koninklijk paar moet al het zware werk doen.’

‘Koninklijk paar?’

‘Heeft je moeder je niet verteld dat je meeging op de kóninklijke stoomtrein?’

‘Ik heb niet geluisterd,’ bekende Alex. ‘Ik wilde thuisblijven om samen met papa voor mama te zorgen.’

Oom Ben legde zijn hand op Alex’ schouder en boog zich naar hem toe. ‘Weet je hoe je je moeder het allerbest kunt helpen?’

‘Door uit de buurt te blijven.’ Alex keek naar de grond.

‘Nee. Door het geweldig naar je zin te hebben op onze reis en terug te komen met verhalen die je haar kunt vertellen terwijl ze herstelt. Als je weer thuis bent krijg je nog meer dan genoeg kansen om voor haar te zorgen. Je moeder is gelukkig als ze weet dat jij gelukkig bent, toch?’

Alex knikte met tegenzin.

‘Kop op, dus. Tijd om ons te gaan vermaken. Moet je dat balkon eens zien.’ Zijn oom wees met de punt van zijn paraplu naar een platform dat uit de panoramawagen stak. ‘Eersteklas ijzerwerk. Zie je dat bloemmotief rond het koninklijke wapen? Schitterend.’

Alex keek naar het metaal en vroeg zich af of zijn oom een beetje gek was. ‘Eh, ja, schitterend ijzerwerk.’

‘Nadat het koninklijk paar is opgestapt bij Balmoral zal de Hooglanden-expres telkens stapvoets gaan rijden wanneer we door een station komen. De prins en prinses zullen dan op het balkon staan wuiven naar de mensen die hen komen feliciteren met hun recente huwelijk.’ Hij stak een vinger omhoog en er kwam haastig een kruier aanlopen.

‘Ja, meneer?’ De kruier knikte hoffelijk.

‘Compartiment negen, graag.’ Oom Ben nam de rugzak van Alex’ rug en zette die naast zijn koffer neer. ‘Welnu, Alexander, voordat hij op stoom komt, breng ik altijd een bezoekje aan de loc; dat is een afkorting van “locomotief”’. Hij stak de punt van zijn paraplu de lucht in. ‘Op naar de kop!’ Terwijl ze over het perron marcheerden, maakte oom Ben een weids gebaar. ‘Kijk! Pullman-rijtuigen; het toppunt van luxe.’

Alex had nog nooit een volwassene zo verliefd naar een trein zien kijken en onwillekeurig moest hij glimlachen om zijn oom, die enthousiast feiten spuide.

Oom Ben bleef abrupt staan en Alex botste tegen hem op. ‘Zie je dat rood? Wijnrood is uniek voor de kleurstelling van de koninklijke familie. Je zult nergens anders een trein in deze kleur zien.’

Alex keek ernaar. Het donkere rood leek macht uit te stralen en deed hem ook denken aan al het bloed dat vergoten was in de loop van de geschiedenis.

‘Dit rijtuig,’ vervolgde zijn oom, ‘is de Koning Edward-salon. Het is nog voor de Eerste Wereldoorlog gebouwd, voor koning George v. Het bevat een prachtige

bibliotheek, kaarttafels en een dartbord.’

‘Een dartbord? Is dat niet gevaarlijk, in een rijdende trein?’

‘Natuurlijk wel. Des te leuker. Dit is de restauratiewagen waar we het ontbijt, de lunch en het avondeten zullen nuttigen, en hier gaan we ook aan boord, door die dubbele deuren.’

Een lange man kwam hun tegemoet. Hij droeg een bordeauxrood kostuum met gouden knopen en met goud afgezette zakken en revers. ‘Meneer Bradshaw.’ De man tikte aan zijn pet. ‘Het is altijd een genoegen om u aan boord te hebben.’

‘Hallo, Gordon. Dit is mijn neef, Alexander Beck. Alexander, dit is Gordon Goulde, hoofdsteward op de koninklijke trein.’

‘Welkom, jongeheer Beck,’ zei Gordon en hij glimlachte een stel paardentanden bloot.

‘Gordon, ik wil Alexander meenemen naar de loc. We hebben nog tijd, toch?’

‘Als u snel bent.’

‘Als de gesmeerde bliksem.’ Oom Ben legde een hand op Alex’ rug en dirigeerde hem bij de restauratiewagen vandaan. ‘Ons slaapcompartiment zal zich ergens in deze gastenrijtuigen bevinden.’

‘Wat is dat voor rijtuig?’ Alex wees voor hen uit naar een wagon met goudomrande ramen.

‘Een van de koninklijke rijtuigen,’ antwoordde oom Ben. ‘Verboden terrein voor gewone mensen zoals wij. Die blijven leeg tot we bij kasteel Balmoral zijn.’

Alex zag zijn eigen spiegelbeeld in een van de goudomrande ramen – blond piekhaar, een gewoon gezicht, een geel windjack. Hij was niet deftig genoeg voor deze trein.

Hij schrok toen het gordijn achter het raam bewoog. ‘Hé!’ Terwijl hij achteruitsprong, ving hij een glimp op van vingers, een wipneus en groene ogen – maar toen waren ze weer verdwenen.

‘Gaat het?’ Oom Ben klonk geamuseerd.

‘Ja.’ Alex bloosde. ‘Eh, hoezo wist die hoofdsteward je naam?’

‘Dit is niet mijn eerste tripje met de Hooglanden-expres,’ zei oom Ben. ‘Ik schrijf allerlei reisverhalen, maar treinen zijn mijn specialisme. Ik ben dol op die fantastische machines.’ Hij tikte met een vinger tegen zijn slaap. ‘Ik ken alle historische routes uit mijn hoofd. Als ik niet kan slapen, noem ik alle stations op en voordat ik bij het eindpunt ben, ben ik vertrokken naar dromenland.’ Hij keek er heel tevreden bij.

‘Over treinen schrijven, is dat een echte baan?’

Oom Ben lachte. ‘Ik heb al eerder over de Hooglanden-expres geschreven. Daarom ben ik ook nu weer uitgenodigd.’ Hij staaarde langs de trein naar de pluimen duifgrijze rook die rond de schoorsteen van de locomotief dansten. ‘Ik ben dankbaar dat ik de kans krijg om op gepaste wijze afscheid te nemen van deze trein. Hij is heel speciaal.’ Hij rechtte zijn schouders. ‘Kom, we moeten snel zijn. Deze laatste rijtuigen hier zijn de dienstwagens voor het personeel, en daar is de tender.’

vindt die minstens zo indrukwekkend en schitterend is als deze.' Oom Ben liep naar de neus van de trein en klopte erop alsof het een paard was.

Alex volgde het voorbeeld van zijn oom en legde zijn hand op het metalen omhulsel. Verast kwam hij tot de ontdekking dat het warm was en trilde.

De locomotief stootte zuchtend een stoomwolk uit, alsof hij leefde: een draak, eeuwenoud, machtig en klaar om op te stijgen.